

ת"ד 822/09/16 - מדינת ישראל נגד יואל יוסיפון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

23 אוקטובר 2017

ת"ד 822-09-16 מדינת ישראל נ' יוסיפון
בפני כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידל

המאשימה

נגד

יואל יוסיפון
ע"י ב"כ עו"ד שי גלעד

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 13.4.16 בשעה 23:00 או בסמוך הוא נהג רכב פרטי ברמת השרון, ברחוב אוסשקין מכיוון דרום לכיוון צפון והתקרב לכיכר עם רחוב ביאליק.

בכיון אוסשקין, סמוך לכיכר מסומן באופן ברור ובולט, בכיון נסיעת הנאשם - מעבר חצייה ולפניו תמרור 306.

באותה העת חצתה את מעבר החצייה האמור מרום בלה, ילידת 1947 שהחלה לחצות את הכביש במעבר חצייה, מימין לשמאל ביחס לכיון נסיעת הנאשם בדרך.

התביעה מייחסת לנאשם עבירה של נהיגה בקלות ראש, ובכך שלא האט נסיעתו בהתקרבו למעבר החצייה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשר לה לסיים את חציית מעבר החצייה בבטחה וגרם לתאונת הדרכים בה נפגעה הולכת הרגל.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בחבלות של ממש. שבר בברך אשר הצריך ניתוח לצורך שיחזור וקיבוע של ברך שמאל, היא אושפזה למשך 12 יום, ועברה הליך של שיקום.

העבירות המיוחסות לנאשם הן:

1. נהיגה בקלות ראש - עברה לפי סעיף 262(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961.

2. אי מתן זכות קדימה להולך רגל תוך סיכון - עבירה לפי תקנה 67 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.
3. חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961.
4. התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(7)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר בהאשמה המיוחסת לו ונשמעו הראיות.

מטעם התביעה הוגשה בהסכמה הודעת הנאשם תחת אזהרה ת/1 שם, בין השאר הוא העיד כך:

"ת: בתאריך 13.4.16 סמוך לשעה 23:00 אני נהגתי ברכב מסוג פולקסווגן מספר 2653867, איתי ברכב הייתה אשתי שישבה לצידו, נסעתי ברמת השרון ברחוב אושקין, אני מכיר את המקום נסעתי לכיון הכיכר לפני לא היו כלי רכב, אני נסעתי עם אורות, נסעתי במהירות מאוד איטית בין 5-10 קמ"ש, לפני מעבר חצייה נסעתי לאט מאוד, לא עצרתי לגמרי הסתכלתי ימינה ולא ראיתי אף אחד, לא על מעבר החצייה ולא על המדרכה, מצד ימין ואח"כ הסתכלתי גם שמאלה ולא היה אף אחד, התקדמתי לאט לאט ופתאום הופיעה הולכת רגל מול האוטו ובלמתי בחוזקה, ופגעתי בה עם החלק ימני קדמי של הרכב האשה נפלה, לא עפה, ונעצרתי לאחר שבלמתי בחוזקה, ירדתי מהרכב ראיתי אישה יושבת על הכביש... אני ראיתי שהיה לה בלחי דימום קטן, משטרה ואמבולנס הגיעו למקום...

....

- ש. האם היה משהו שיכול להסתיר לך את שדה הראיה לימין?
 ת. לא.
- ש. מתי פעם ראשונה שהבנחת בגברת, בהולכת הרגל?
 ת. פעם ראשונה שראיתי אותה, בזמן הפגיעה בה.
- ש. איך אתה מסביר את העובדה כי לא הבחנת בה לפני הפגיעה?
 ת. לא יכול לתת תשובה על כך.
- ש. כמה חצתה הולכת הרגל במעבר החצייה שפגעה (נפגעה י.ו.).
 ת. לא יודע להעריך הערכות כאלה". (שורות 6-36, לת/1).

עוד העידו מטעם התביעה העדים:

ליאור שמואל מרום-בנה של הנפגעת.

בלה מרום, הנפגעת - הולכת הרגל.

דנה אור לדייגן - עדת ראיה, התאונה התרחשה למול עיניה, עמדה בסמוך למעבר החצייה, ממול כוון חציית הנפגעת.

רועי טולדנו - בוחן משטרה.

טובי ויסמן - עד מתנדב שהגיע לזירת התאונה מיד לאחר התרחשותה וצילם תמונות מהמקום.

עמוס מגוז - עובד עיריית רמת השרון, מנהל תחום מצלמות אבטחה.

עדות דנה אור תיארה במפורט את דרך התרחשות (עמ' 19 - 23 לפרוטוקול)

"ת. אני עוברת אורח. אני חציתי את הכביש מכיון "קפה קפה" לכיון הסופר פארם. **עמדתי באי תנועה וראיתי את הנפגעת שהיא כבר הולכת כמה צעדים במעבר החצייה, מצד ימין שלי, הגיע רכב שפגע בה והעיף אותה.**

ש. מה היה המרחק פחות או יותר ממך ועד לאותו מוקד של מעבר החצייה?

ת. כמה עשרות מטרים.

ש. כשפניך לכיון ההליכה שלך, מה היה שדה ראייה שלך לכיון התאונה?

ת. היה לי שדה ראייה לכיון התאונה. עמדתי באי התנועה כשמאחורי עוד מעבר חצייה.

ש. איפה את נמצאת?

ת. אני נמצאת במקום המסומן X בת/12. אני רואה כשהיא צועדת ממש מולי מסומן Z ומקום עמידתי X.

לשאלת בית משפט, כן זה היה מולי.

ש. ספרי מה ראית?

ת. הגעתי לאי התנועה לאחר שחציתי את מעבר החצייה, התקדמתי לכיון מעבר החצייה השני (שם התחוללה התאונה י. ו) שלפני עוברת אישה, היא לא הגיעה לאמצע המעבר, אלא בתחילתו כמה צעדים. הגיע רכב 5 דלתות צבע כהה ופגע בה.

ש. מה עשית?

ת. ראיתי את כל מה שקרה והייתי צריכה לרוץ לכיוון שהיא עפה אליו זה היה בכיון הכיכר, הוא המשיך לנסוע, הוא נעצר עם הגלגל השמאלי מעל הראש שלה".

בחקירתה הנגדית היא עוד הוסיפה וציינה כך:

ש. את אומרת שאת עומדת על אי התנועה, מתי את מבחינה לראשונה בהולכת הרגל?

ת. **ראיתי אותה כשהיא היתה על מעבר החצייה, ראיתי אותה תוך כדי הליכה במעבר החצייה. לא ראיתי אותה איפה היא הגיעה - לא עקבתי אחריה.**

ש. אמרת שהיא חצתה מספר צעדים, את יודעת להגיד כמה?

ת. שלושה ארבעה צעדים, היא לא הגיעה לחצי המעבר. (עמ' 22, שורות 6-13).

עד התביעה ויסמן אבי, מתנדב במשטרת התנועה רמת השרון, העיד לפני רישומו ת/16 ות/16 א', כמו כן על התצלומים

שהוא עצמו צילם מזירת התאונה, עת הוא הגיע בסמוך מאוד לאחר התרחשותה. (לפי רישומו התאונה התרחשה בשעה 23:00 וכך גם מועד הגעתו למקום, תוך דקות ספורות).

לפי רישומו, רכב הנאשם עמד ברחוב אוסשקין, כיון נסיעה מדרום לצפון, בצומת שם רחוב ביאליק. רכב הנאשם עמד לאחר מעבר-החציה המסומן במקום, כמו כן בסמוך למעבר קיים ומוצב תמרור ג-7. (היום שמו, תמרור 306 "תן זכות קדימה להולכי רגל חוצים במקום שבו מסומן מעבר חצייה"). כאשר הוא הגיע לזירת התאונה הולכת הרכב שכבה על הכביש, היא סבלה מפגיעה ביד וחתך ברגל מעל עין ימין. דקה לאחריהם הגיע אמבולנס. כאמור הוא צילם תמונות מהמקום.

דברי הנאשם לאוזניו היו:

"נסעתי מאוסשקין מדרום לצפון במהירות 10 קמ"ש, אני ראיתי אותה אחרי מעבר החציה, על מעבר החציה לא ראיתי אף אחד".

במסמך ת/16 (1) (סקציה) סימן העד את מיקום רכב הנאשם בכיכר ביחס למעבר החצייה וכן את מקום הימצאות הולכת הרגל הנפגעת (X). בצד שמאל של חזית רכב הנאשם.

התמונות שצילם העד התקבלו וסומנו ת/17, ת/18.

הנפגעת, הולכת הרגל גב' בלה מרום העידה כי באותו היום יצאה ממקום עבודתה בשעה 22:30 וכוונתה הכללית הייתה להגיע לרכבה שחנה מעבר למעבר החצייה בו נפגעה.

"עברתי במעבר החצייה, הגעתי למעבר החצייה ומרגע זה איני זוכרת, התעוררתי בבית החולים...". הלכתי על המדרכה, הגעתי למעבר החצייה, אני אדם מאוד אחראי מסתכלת ימינה שמאלה ומתחילה לחצות. הלכתי בצורה נורמלית..".

בנה של הנפגעת, מר ליאור מרום, העיד כי הגיע לזירת התאונה דקות מספר לאחר התרחשותה, הוא מצא את אימו ישובה ונשענת על גבי הגלגל השמאלי של הרכב הפוגע. בהגיעו למקום היו כוחות משטרה, ולאחר הגעתו, הגיע אמבולנס וחובשים. הוא צילם את התמונות ת/20 - ת/23.

תמונה ת/23 - צולמה בזירת התאונה באור יום כדי להמחיש בבירור את מקום התרחשות התאונה.

הבוחן רועי טולנדו העיד לפי המסמכים שערך ת/2 ועד ת/14. מדובר בתיק "הצמדה", דהיינו ביום האירוע לא יצא בוחן תנועה למקום התאונה. לב פעולותיו, משחזור ועד חישובים ביצע לפי מה שמסר לו הנאשם, וכן לפי דיסק מצלמת האבטחה של עיריית רמת השרון (ת/15).

לפי הנצפה בסרט, הנאשם עצר את הרכב רק לאחר מעבר החצייה. הוא כבחון תנועה לא מקבל את גרסת הנאשם, לפיה הוא נסע עובר לתאונה במהירות של 10 קמ"ש - וכלשונו:

י.ש. ישנה טענה שהנאשם נהג במהירות של 10 קמ"ש ולא העיף את הנאשמת, המעורבת לא הועפה קדימה, מה דעתך על הטענה?

ת. הנהג בחקירתו שלא היה בסמוך לתאונה אמר שנהג 5-10 קמ"ש. בצפייה בסרטון אני לא יכול לומר מה המהירות בה הוא נסע, אבל מהירות של 5-10 קמ"ש אינה סבירה גם ביחס למהירות הולכת הרגל בסרטון, וגם ביחס למקום בו הוא עצר לאחר שפגע בהולכת הרגל. זאת אומר שהוא היה צריך זמן תגובה וזמן בלימה וגם לעצור".

הבוחן תיאר את פעולותיו במסגרת השחזור של שדה הראיה, צילום שדה הראיה, (ראה לוחות תצלומים ת/7 עד ת/10).

הוא לא מצא לנכון לזמן את הנאשם למקום השחזור שביצע, לאור העובדה שהנאשם לא ידע לענות לשאלות שנשאל בחקירתו ובלשונו:

ת. "אנו רואים בסרטון שהיא לא נפלה מהשמיים לשם, ממקום בו אין שום הפרעה לשדה הראיה. יש אדנית בגובה ברך, יש מעבר חצייה מסומן, יש תמרור של מעבר חצייה והוא לא ידע לענות על השאלות הבסיסיות -מה יש לזמן אותו?"

ש. כתבת בסקיצה שניתן להבחין בהולך הרגל על המדרכה הימנית בסמוך למעבר החצייה וכן עומד על שפת המדרכה הימנית וחוצה מימין לשמאל וזאת ממרחק של 30 מטר מדוד ללא מגבלה לשדה הראייה, מה זה הולך רגל בסמוך למעבר החצייה?

ת. אני חוזר על תשובתי ממקודם, אני מצלם תמונות בשדה ראייה כדי שלא אצטרך לבוא ולהעריך אם זה היה 70 ס"מ ממעבר החצייה, מטר, אפשר לצפות בתמונות ולראות". (עמ' 9, שורות 1-11 לפרוטוקול).

עוד הוא הוסיף בעדותו כי לא היה ניתן לחשב מהירות הליכה ונסיעה לפי הסרטון בלבד בשל הילוך מהיר של פעולת המצלמה. עדות דומה לזו של הבוחן טולדנו מסר העד ג'קי נמר (ת/29, ת/15).

לפי עדותו בהעברת הקבצים מפורמט אחד לאחר, משתנה המהירות של החומר המצולם ולכן לא ניתן היה לשחזר את המהירות של הרכב הנוסע.

אמור מעתה, מהמקובץ בסרטון לא ניתן לקבוע במדויק את מהירות נסעת רכב הנאשם עובר לתאונה.

כול שניתן ללמוד מהסרטון ת/15 הוא כי המקום היה מואר היטב בעת התרחשות התאונה.

העד מגוז העיד על העברת הקובץ המתאים לידי המשטרה (ת/19).

הנאשם העיד להגנתו. לפי גרסתו הוא נהג ברכב במהירות 5-10 קמ"ש, הוא התקרב לצומת לא ראה נפש חיה לא מימין ולא משאל - "ופתאום ראיתי גברת מול הרכב, עצרתי בחוזקה", לפי גרסתו הולכת הרגל נפגעה מצידו הימני של הרכב.

דין והכרעה:

מהמקובץ עד כאן, לאחר שבחנתי העדויות והראיות כולן הגעתי למסקנות כדלקמן:

עדויות של דנה אור לא נסתרה בכל שלב. אני קובע כי מצאתי עדותה אמת. היא תיארה באופן מדויק ומפורט את אשר התחולל למול עיניה ממש - עת רכב הנאשם הגיח מימינה ופגע בהולכת הרגל שזו האחרונה נמצאה בתוך תחום מעבר החצייה. זאת לדעת העדה אור, עמדה בפתח מעבר החצייה למול כיוון חציית הולכת הרגל הנפגעת שצעדה למולה במעבר.

אין חולק כי הנאשם עד עתה, אינו יודע להסביר הכיצד ומדוע לא הבחין בהולכת הרגל טרם הפגיעה בה. טענתו כי היא נפגעה מצד ימין של חזית רכבו אינה נכונה, ולענין זה ראה הסקיצה שערך המתנדב ויסמן ת/16(1), עת הוא הגיע למקום התאונה מיד לאחר התרחשותה, וכך ראה הצילומים שביצע שם ניתן לראות כי אנשים המטפלים בנפגעת כאשר היא נמצאת משמאל ובחזית רכב הנאשם.

לא אקבל כי עדותו של הנאשם כעדות אמת, עת טען שנסע במהירות של 5-10 קמ"ש עובר לתאונה, מהירות זו קרובה למהירות אפס, "נסיעה על טורים" כדברי הבוחן רועי טולדנו. זאת לדעת כל מי שנוהג ברכב, ינסה לנהוג במהירות 5-10 קמ"ש ויבחין עד כמה גרסה זו לא מציאותית, ובמיוחד לנוכח עדות מעוף הולכת הרגל ממקום חצייתה במעבר ועד הנפילה אל הכביש.

כאן המקום להוסיף עדויות עדי התביעה, לא נסתרו בכל שלב. לא על ידי עדות אחרת ולא על ידי חוות דעת מקצועית שתהא סותרת עדות הבוחן המשטרתי.

מהתבוננות בלוחות התצלומים ת/7 עד ת/11, ניתן לראות כי לנהג יש שדה ראייה פתוח הן למעבר החצייה להולכי רגל והן למתקדם למעבר.

באמירתו הכולל של הנאשם כי לא נמצאו הולכי רגל לא מימין ולא משמאל, הוא מגלה דעתו שהוא לא הבחין אף בהולת הרגל הנוספת, בעדה אור דנה שהייתה משמאלו.

זאת לדעת, לפי תקנה 67(א1) לתקנות התעבורה נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את הרכב אם הולך הרגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, יתן לו זכות קדימה. הנה כי כן, הנאשם לא הצליח להציג כל הסבר מניח את הדעת מדוע לא הבחין בהולכת הרגל בה הוא פגע, ומבעוד מועד, במקום אשר בו שדה הראייה פתוח לחלוטין, עוד טרם הפגיעה בה - במעבר עצמו, בדרך של חבלה של ממש.

סוף דבר:

בהשעני על עדות עדי התביעה, להם אני מאמין, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' חשוון תשע"ח, 23 אוקטובר 2017, במעמד התובעת והסנגור.